

Beeldschrift

78

Nachtegalen in verkoolde bossen
op de vlucht. Overrijpe vruchten vallen
van het tafelblad. Een hand grijpt naar een
wolk wanneer een ader spat in het gezicht
open. Als betrof het een wolkje melk net uitgelopen
in de nacht, de stilte van de ster, in mijn blikveld
gevlogen. Want ik laat het denken overgaan

in droom. Ook deze keer. Een passage onbewust
trachten. Opnieuw. Als was het je
naam. Verguld en in gloed gegoten. Ontwaakt
uit de verdoving van mijn eeuwige
slaap, op de zevensprong van mijn gedachten. Zo diep
in het bos. Een weelde van wat een drassige grond
beloven kon. O vandaag is het alsof je komt, prins van

het waken, ik ren de flanken van de heuvels op. Het kompas
trekt een pantser over mijn geheugen – de geheime code
voor verdwijnen, doelloos, terwijl de boom waaraan wij
ooit lagen wordt gerooid. De materie
van de wereld in vergane grandeur gevat. Want vandaag,
vandaag is het alsof je komt. En dimmen alle lichten

het naamloze slapen. Zo de sneeuw tussen je lippen
kraakt. Geurt in de wind mijn huid naar bloesems
van Japanse kerselaars. Het ogenblik dat ik je vergeten moet.

Elegieën van het beeld

79

‘Après Auschwitz, écrire un poème est barbare, et la connaissance exprimant pourquoi il est aujourd’hui devenu impossible d’écrire des poèmes en subit la corrosion.’
Adorno

‘De techniek is met ons.
Het permanente geheugen.
We kunnen de klok dwingen haar eigen blauwe cijfers in te slikken.’
Paul Verhaeghen

Als op een dag waren er tekenen dat het geheugen verdronken lag onder het watervlak. Het werd omgeven door wier en stenen. Keien drukten het naar beneden telkens het weer naar boven zwemmen wou. Onophoudelijk, beweging en tegen. De natuurwetten gehoorzaamden niet meer. Het donderde in het hemelgewelf. Narcissus herrees. En wandelde langs het watervlak. Hij zong totdat de zon opkwam. Terwijl auto's ontploften, gevoelens werden gerecycleerd, in een Venetiaans steegje een vrouw haar rokje ophief en zich Agnes Sorel waande, droogte naderde, vliegtuigen crashten, virussen krioelden door lichaamsdelen, een man een sigaret op een buik uitdoofde, omdat omdat omdat. STOP.

Ik blijf me onophoudelijk verplaatsten. Lichtflitsen op een snelweg van vlees naar vlees van grens naar grens van steppe naar steppe van stad naar stad van vergeten naar niet-weten van herinnering naar herinnering. Op het ritme van een begeerte. Met de ogen gesloten. Black-out. Uit schrik voor een geeuw die monotoneid en alledaagsheid zou kunnen creëren. Ik vrees de vergankelijkheid van mijn spiegelbeeld.

Studie van de vergetelheid (*Drop*)

(Gefluister in het water, luisterluisterleesluister, insecten kondigen de dood van het nakende aan en zeepaardjes doen een paringsdans terwijl elders. Hier. Neen, elders. Stenen als doodshoofden op het water drijven. Gezwollen zich op de huid van vissen nestelen: sommige mannen vergeten. Sommige vrouwen vergeten. Sommigen zullen een leven lang niet weten. Sommigen sluiten de ogen om het felle licht van de schoonheid niet in de ogen te moeten kijken, weg te krassen, uit te vegen, sommigen prediken waarheden, sommigen anderen. Veranderen in de gedaante van wat de leugen niet tonen wil: de belichaming van wat het sprookje tussen een jongen en een meisje weet. Ondermaans kruipen wormen door de holtes van een dood konijn terwijl alle gedachten verdronken zijn. In een werkelijkheid die voor sommigen de waarheid van een leugen is. Een vleermuis vliegt plots uit de handen van een man op.)

Het grafschrift van het woord krijgt nu gestalte. (Flarden fossielen)

Ik herinner het me niet meer. Ik herinner me het niet meer toen ik mijn ogen opende in de ruimte. In de ruimte van de stad die als een te warme adem op me neerstreek. Ik herinner het me niet meer. De ruimte. De stad. De steden, de wijken, de stegen, de straten, de kamers in de naamloze stad. Waar de orde chaos is en de chaos orde genereert. Waar lichamen hoorbaar krioelen, zich als tentakels vasthechten aan het straatbeeld. Met het straatbeeld een lichaam worden. Een lichaam van vlees verstrengeld in een lichaam van steen.

Ik herinner me niet meer.

De geur van bevroren zeewier slaat mijn zelfbeeld stuk. Ik draag de scherven en voltooi de mantel van de anonimiteit waaronder de sleutel tot de droom verdwijnt. Een zon slechts neonlicht, van bloemensap het gif. De kwaal die tijd is verglijdt als modder. Waarin elk doelwit de verstoring is van mijn zuurstof-evenwicht zodra je vingers over mijn lippen beven. Klinisch in dit tijdsgewicht.

[...]

Terwijl het lot me achtervolgt, een onbekende waker met zeisen in de hand, lijkt het alsof ik de seance al geschreven heb. Ik herken de notenstruiken, de mieren gestold in hars, het zoemen van een ventilator achter de luiken van dichtgetimmerd glas. Het gevoel dat door mijn ingewanden snijdt. Maar o. Schenk me de opening van een nieuw lichaam. De belofte in de gedaante van een buitenwerkelijkheid die groeit in mij. Een goudschrift voor de zon. De autopsie van de geest. Zoals striemen lijnen in de lucht. De vlucht. Hedendaags gemaakt in een droommachine.

[...]

De mix van verlangen en vergetelheid, gewikkeld in een nieuwe maand: een sarcofaag om in te wonen. Dromen leiden naar de hoogste trap. Alleen seringgen op een tafel achtergelaten. Je bracht me flarden van een zomerdag, oleanderrood als het struikgewas dat in de verte brandt. Een vleugelslag bleef tussen wolken hangen wanneer ik opkeek en terloops verdwalen moest in een wereld die het verleden negeert. *Drive in*. De hitte verwekt een ijle verdooving van het woord.